

προταθείσης άλλης ισοβάθμου θέσεως εἰς τινὰ τῶν ἡμετέρων προκατόχων, οὗτος ἀνεκδοιάστως ἀπεκρίθη, ὅτι μόνην τὴν ἐφορίαν θέλει, διότι ἡ κατάστασις τῆς υγείας του δὲν συγχωρεῖ αὐτῷ νὰ ἐργασθῇ. Τὸ δὲ ὄντως δυσάρεστον εἶναι ὅτι τὴν τοιαύτην περὶ καθηκόντων τοῦ ἐφόρου θεωρίαν καθιστᾷ παρ' ἡμῖν ἀσυγκρίτως ἢ ἐν πάσῃ ἄλλῃ χώρᾳ ζημιωδεστέραν τῇ Βιβλιοθήκῃ ἢ φύσις τοῦ ἐλληνικοῦ χαρακτῆρος. Ὁ Ἕλλην ἔχει εἰς πέρας καὶ ἄλλος ἀνεπτυγμένον τὸ αἶσθημα οὐχὶ τοῦ νομίμου, ἀλλὰ τοῦ δικαίου, καὶ δυσανασχετεῖ νὰ ἐργάζεται ἐπὶ ἑξ ὅλας ὥρας ἀντὶ ἐκατὸν κατὰ μῆνα δραχμῶν, ἐνῶ βλέπει τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ, τὸν κατ' οὐδὲν ἄλλο πλην τῆς θέσεως ἀνώτερον, λαμβάνοντα τὸ τετραπλάσιον ὅπως ἐπὶ ἡμίσειαν μόνον ὥραν καπνίζῃ ἢ φλυαρῇ ἐν ὠρισμένῳ τόπῳ. Ἀληθὲς εἶναι ὅτι καὶ ἐν ἄλλαις χώραις ἐδόθησαν κατ' ἐξαιρέσιν ὡς τιμὴ καὶ ἀμοιβὴ θέσεις βιβλιοθηκαρίου. Ἀλλ' οἱ ταύτας λαβόντες ὠνομάζοντο Μωρῇ, Φλωβέρ, Ρενὰν ἢ Σλαγερμάχερ. Δύσκολον ὅμως φαίνεται ἡμῖν, καὶ τὴν μεταξὺ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἑλλάδος διαφορὰν διανοητικῆς ἀναπτυξεως ὑπολογίζοντες, νὰ θεωρήσωμεν τοὺς παρ' ἡμῖν ἐφορεύοντας ὡς ἴσα κεκτημένους δικαιώματα τιμητικῆς ἀναπαύσεως ἐν Βιβλιοθήκῃ. Ἐλαχίστης δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπαρχούσης πνευματικῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ προϊσταμένου καὶ τῶν ὑπαλλήλων, δίκαιον εἶναι νὰ λαμβάνεται πολὺ μᾶλλον ὑπ' ὅψιν τὸ ποσὸν ἢ τὸ ποῖον τῆς ἐργασίας τοῦ ἐφόρου. Ἀλλως δὲ, οἷσδῆποτε καὶ ἂν ᾦναι οὗτος, ἡ κατάστασις ἢ μᾶλλον ἡ ἀκαταστασία εἰς ἣν εὐρίσκεται σήμερον ἐξ ἐσφαλμένων θεωριῶν ἢ Βιβλιοθήκῃ, ἐπιβάλλει αὐτῷ οὐ μόνον νὰ ἐπιβλέπῃ πᾶσαν ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ νὰ μετέχῃ αὐτῆς, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατῶν τὸ πηδάλιον καὶ διὰ τῆς ἄλλης ὡς ἀπλοῦς ἐρέτης τὸ κωπίον.

Η ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΡΟΥ

ἐξῆλθεν εἰς ἐπαιτίαν ὅχι ἐπαίνων, ἀλλ' οἴκτου. Ὁ κ. Στέφανος Ξένος, ὡς Ἀγγλοέλληνας *δζέντλεμαν*, δὲν ἠδύνατο νὰ τῆς ἀρνηθῇ τὴν δεκάραν του. Ἡ δεκάρα του αὐτὴ εἶναι ἄρθρον φέρον τὰ ἀρχικὰ τῆς ὑπογραφῆς του εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ Ἐκτάκτου Παραρτήματος τοῦ Βρετανικοῦ Ἀστέρος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐμφάνισις εἰς τὸν ὀρίζοντά μας κάμνει ἐνίοτε νὰ ἔχωμεν δύο σελήνας.

Εἰς τὸν κ. Ξένον, ὥς μεγαλοφυὲς μυθιστόρημα χαρὰ κτῆρος, ἔχομεν ἀδυναμίαν πρὸ πολλοῦ. Ὅχι μόνον μᾶς εὐχαριστοῦν τὰ παράδοξά του, ἐλκύουν ἀκόμη τὴν προσοχήν μας καὶ αἱ ἀλογίαι του. Εἶναι ἀλογίαι ἀνθρώπου πολλὰ ἰδόντος, πολλὰ γνωρίζοντος, πολλὰ ποθοῦντος, πολλὰ ὀνειρώττοντος. Εἶναι ὅλος φαντασία καὶ πραγματικότης. Εἶναι ἕκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἵτινες, ἐὰν ᾦσαν πεπεισμένοι ὅτι ὑπάρχει Θεός, θὰ τὸν ἀνεκάτοναν εἰς τὰ οἰκονομολογικά των σχέδια, διότι τὸν διάβολον τὸν ἔχουν ἀνακατώσει πρὸ πολλοῦ. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι μεγάλη ἐμπορικὴ ἐταιρεία *Διάβολος καὶ Συντρογία*.

*

**

Ἀλλὰ τίς τὸν ἔσπρωξεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀτμο-

πλοϊκῆς Ἑταιρίας τῆς Σύρου, αὐτὸν τὸν ὁποῖον εἰς τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἔκαμαν τὰ ὄργανα αὐτῆς τῆς Ἑταιρίας νὰ φύγῃ τῆς Νήσου ῥίπτων λίθους ἀναθέματος ἐναντίον τῆς σωματεμπορίας ἣν ἐξασκεῖ ἐκεῖ ἡ διαβόητος ἀτμοπλοικὴ; Βεβαίως ὅχι ὁ Διάβολος, διότι καὶ αὐτὸς ἀκόμα ἐξηπατήθη ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας.

Ὁλος ὁ χαρακτήρ, τὸ παρελθόν, αἱ ἐπιχειρήσεις καὶ ἰδίᾳ ἐκεῖνο, ἐφ' ᾧ ὁ κ. Ξένος πάντοτε ἐναθρύνεται εἰς τὰς ἐκατὸν ἐκδόσεις τῆς αὐτοβιογραφίας του, ἃς ἔχει κάμει ἄχρι τοῦδε, τὸ ὅτι ὑπῆρξε δηλαδὴ στόλαρχος ποτε ἐν μέσῳ Ὀκεανῶ, συνωμότου παρ' αὐτῷ νὰ ἀναφανῇ ἐπὶ τῶν λέμβων τοῦ Λεβιάθαν τοῦ Βρετανικοῦ Ἀστέρος μὲ κοστοῦμι πυγμαίου ἐναντίον τῆς παλαιᾶς Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρίας. Διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον ὁ κ. Ξένος ἐξ ἐνστίκτου ὤφειλε νὰ παραστῇ συνήγορος τῆς Νέας Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρίας, ἣν διευθύνει ὁ κ. **Γιαλούσης**. Διότι ὁ κ. Γιαλούσης ἐπιχειρεῖ ὅ,τι ἐπεχειρήσεν ὁ κ. Ξένος, στολαρχήσας ποτε δώδεκα μεγάλων ἀτμοπλοίων. Ἡ μόνη μεταξὺ τῶν δύο διαφορὰ εἶναι ὅτι ὁ μὲν Σμυρναῖος κ. Ξένος ἀνέμιξε πάντοτε τὸ μυθιστόρημα εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, ὁ δὲ Χῖος κ. Γιαλούσης ὁδηγὸν ἔχει τὸ συντηρητικὸν ἐκεῖνο πνεῦμα τῶν συμπολιτῶν του, ὅπερ μετέβαλεν εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις εἰς ἐλληνικὰ ἐμπορεῖα. Ἀλλὰ κατὰ βάθος καὶ αὐτὸς καὶ ἐκεῖνος θέλουν καὶ ἐν Ἑλλάδι νὰ ἐπιπλεύσῃ τὸ **ἄτομον**, ἐλεύθερον νὰ θαλασσοπολῇ ἢ νὰ καταποντίζηται, μακρὰν πάσης κυβερνητικῆς παροχῆς ἥτις μεταβάλλει ὅλην τὴν οἰκονομικὴν κοινωνίαν εἰς χολὴν, ἀντὶ μιᾶς ἔχουσας ἀνάγκην τεσσάρων βακτηριῶν διὰ νὰ βαδίσῃ.

Ὁ κ. Ξένος ἐξετάζων τὸ πρόσωπον τῆς Ἑταιρίας τῆς Σύρου τὸ εὐρίσκει τόσον ἀμαρτωλόν, ὥστε ἡ τολμηρά του διάνοια δὲν ἐδίστασε νὰ ἐξενέγκῃ τὴν μεγάλην ἀνηθικότητα ὅτι *αΠροτιμώτερον ἢ τὸ ἡ Ἑταιρία αὕτη, ἂν ἐγνώριζε τί ὤφειλε νὰ κάμῃ, νὰ ἦτο ὁ θαλάσσιος μέγας ἐλληνικὸς στόλος σήμερον καὶ νὰ ἔτεκε **μεγακλέπτορας** ἢ νὰ κερδίῃ ὄνομα μικρῶν **λωποδυτῶν** διὰ τίποτε.* (ἴδε παράρτημα Βρεττ. Ἀστ, σ. 132). Διὰ νὰ δικαιολογήσῃ καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Ξένος τὸ μέγα ἐγκλημα τοῦ *Μεγακλέπτορος*, καὶ νὰ τὸ ἀναγάγῃ εἰς λάμψιν μεγάλου Εὐεργέτου, βεβαίως θὰ αἰσθάνεται ἐν τῇ πατριωτικῇ του καρδίᾳ πόσα ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἡ Ἑταιρία ὑπὲρ τοῦ τόπου αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἐκ τῆς ἀνεπολογίστου ὠφελείας ἣν θὰ προσεπορίζοντο θὰ τῇ συνεχώρουσαν ἀκόμη καὶ αὐτὰς τὰς ἀπολαύσεις τοῦ *μεγακλέπτορος*.

*

**

Ἐν μόνον διέφυγε τὴν γνωστὴν εὐφυΐαν τοῦ κ. Ξένου, ὅτι οἱ εἰς τὰς τῆς Ἑταιρίας ἀναμιχθέντες καὶ **μηδὲν ἐπραξαν καὶ *μεγακλέπτορες* ἐγένοντο**. Οὐχὶ μόνον οἱ μεγάλοι τῆς Ἑταιρίας ἐγένοντο ζάπλουτοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπῆρέται των ἀκόμη ἔκτισαν μεγαλοπρεπῆ μέγαρα. Θέλετε νὰ χύσωμεν εἰς τοὺς δρόμους κατάλογον ὀνομάτων *μεγακλεπτῶρων*; Τί γίνεται νομίζετε ἡ ἐνὸς ἑκατομυρίου ἐπιχορήγησις ἣν λαμβάνει ἡ Ἑταιρία παρὰ τοῦ δημοσίου; Γίνεται κομμάτια καὶ τὰ διανεμόνται οἱ *μεγακλέπτορες*. Διὰ τί ἐκέρδιζε τὸ Ἀλφὺδ πρὸ τριακονταετίας ποιοῦν τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν ἄνευ ἐπιχορηγήσεως; Διότι δὲν ἔκλεπτεν; Διὰ τί δὲν ἐκέρδισαν τίποτε οἱ Μέτοχοι τῆς Ἑταιρίας; Διότι σπαταλῶσιν οἱ κατὰ καιροὺς σύμβουλοι καὶ μετ' αὐτῶν ὅλοι οἱ πράκτορες, ὑποπράκτορες, *καμαρότοι*, καὶ ὅλοι ὧν τὰς χεῖρας ἐταιρικὸν διήλθε χρῆμα.

*

**

‘Αλλ’ ὁ κ. Ξένος θέλει, λέγει, ἀνὰ τὴν στρέψη τὴν ‘Εταιρίαν καὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου προσώπου.» «Ὁ δὲ ἐν πρόσωπόν της τῷ ἐφάνη τόσῳ βυπαρὸν, ὥστε νὰ ὀνομάσῃ «λαποδύτας» τοὺς διευθύνοντες, ἀγνοοῦμεν πῶς τῷ ἐφάνη τόσῳ καθαρὸν τὸ ἀντίθετον πρόσωπον τῆς ‘Εταιρίας. Φαίνεται ὅτι παρὰ πολὺ ἰδιοτρόπως ἐξήγησε τὸ Εὐαγγελικόν: «Οὐ τὰ εἰσαγόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐξαγόμενα». ‘Αλλ’ αὐταὶ αἱ θυσίαι, αὐταὶ αἱ ὑπηρεσίαι, αὐταὶ αἱ ἐθνικαὶ ἐκδουλεύσεις, εἶναι ἡ μυθολογία τῆς ‘Εταιρίας καὶ ἡ μυθολογία δυνατόν νὰ ἐμπνέη ποιητάς, ἀλλ’ ὄχι καὶ οἰκονομολόγους.

*
**

‘Ο οἰκονομολόγος γνωρίζει ὅτι ἡ ‘Εταιρία αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ διοικηθῇ ἐνὸςφ ἡ κυβερνητικὴ ἀκολασία θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ῥίπτῃ εἰς τὰς ἀσχημίας της τὸν πέπλον τῆς Κυβερνητικῆς ‘Επιχορηγήσεως. ‘Ο οἰκονομολόγος γνωρίζει ὅτι ὁ κ. **Γιαλούσης** μετὰ τὴν μίαν τοῦ χεῖρα γίνεται πρόξενος οἰκονομῶν τὸ ὀλιγώτερον 300,000 φρ. κατ’ ἔτος εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον καὶ μετὰ τὴν ἄλλην διπλασιάζει τὴν δύναμιν, τὴν ἀνεσιν, τὰς εὐκολίας καὶ τὴν ἐφθηνίαν τῆς ‘Ελληνικῆς συγκοινωνίας. ‘Ο οἰκονομολόγος γνωρίζει ὅτι ἀπέναντι τοῦ **γεγονότος** αὐτοῦ ἡ ‘Ελληνικὴ Βουλὴ καὶ ἡ ‘Ελληνικὴ Κυβέρνησις δέον νὰ κηρυχθῶσι **συγκλέπτορες** τῶν **Μεγακλεπτόρων** τοῦ κ. Ξένου, ἵαν θελήσωσι νὰ μὴ λάβωσιν ὑπ’ ὄψιν τὴν νέαν φάσιν τῆς ἐλληνικῆς συγκοινωνίας ἣν ἐδημιούργησεν, ὁ κ. **Γιαλούσης**, ἀλλ’ ἐξακολουθήσωσι περιφρουροῦσαι τὸ **προνόμιον** τῆς ‘Εταιρίας καὶ τῆς κλοπῆς. ‘Ο οἰκονομολόγος ἐπὶ τέλους γνωρίζει ὅτι τοιαῦται κυβερνητικὰ ἐπεμβάσεις, ὑπὸ πνεῦμα ἰδιοτελοῦς κακοηθείας εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τῶν ἐθνῶν, εἶναι αἱ ὀλιγώτερον πάσης ἄλλης ἐπεμβάσεως ἀνεκταὶ καὶ ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ κοινωνικὸν ρεῦμα εἶναι ἱκανὸν νὰ πνίξῃ καὶ ἐταιρικὴν καὶ κυβερνητικὴν ἀκόμῃ ἀντίστασιν.

*
**

‘Η κοινωνία θέλει νὰ ἐορτάσῃ τὴν χειραφεσίαν της ἀπὸ τῆς μικροτυραννίας τοῦ Σύρου. ‘Η Βουλὴ δὲν δύναται νὰ μὴν ἐπιψηφίσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς κοινωνίας.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΖΟΛΑ.

‘Ο ἐκ Μασσαλίας ἀνταποκριτὴς μας **Σόκιν** μεταβάς εἰς Αἰξ ἐγνώρισε τὸν κ. **Ζολᾶ**. Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ του:

Aix, 22 Ὀκτωβρίου 1880.

... Σήμερον ὅμως διεκόπη αἴφνης ἡ μονοτονία αὐτὴ καὶ ἰδοὺ πῶς. ‘Εσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρισθῶ μετὰ—ποῖον νομίζεις;—μετὰ... μετὰ... τὸν Emile Zola!!... Ψευτιά! ἀναφωνεῖς τώρα, ἀλλὰ ἅμα ἀναγνώσης τὰ κατωτέρω θὰ ἰδῇς ὅτι οὐδὲν τούτου ἀληθέστερον καὶ ἀπλούστερον.

Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ὑπάρχει ὁδός τις Zola ὀνομαζομένη, συγχρόνως δὲ καὶ οἱ τάφοι τῶν πατέρων τοῦ Ζολᾶ. Σήμερον λοιπὸν ἡ μάλλον χθὲς τὴν πρωτὴν ἀπέθανεν ἡ μήτηρ τοῦ κ. Ζολᾶ. Οὗτος ἦλθεν ἐκ Παρισίων διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν κηδείαν της. Εἰς τὰς 3 1/2 μ. μ. ἦτο ἡ ὥρα τῆς κηδείας. Εἰσέρχομαι λοιπὸν καὶ ἐγὼ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ σῶ

στο σπῆτι μου, μετὰ τὸν ἀνυπομονησίαν διὰ νὰ ἴδω τὸν συγγραφέα τῆς *Nana*.

‘Εκάθηντο μαυροφορεμένους εἰς μίαν γωνίαν, ἐνώπιόν του δὲ πολλοὶ κύριοι καὶ κυρίαι. ‘Επερίμενα νὰ ἴδω ἄνθρωπον ἄπλутον, ἀξεκούμπωτο, μετὰ βρώμιον ὑποκάμισον, ἀξούριστον, (*Ἴδε καὶ Παράσχον). ‘Ηπατώμην ὅμως! ‘Ο Ζολᾶ, φίλε μου, ἐφόρει καθαρὸν ὑποκάμισον, ὡραῖα καλοκομμένα μαῦρα ἐνδύματα, λευκὸν λαίμοδετον, καλοδεμένον, κατακτενισμένον κεφάλι, καὶ περιποιημένον γένειον καὶ μουστάκι, νύχια καθαρὰ!!! φαντάσου!!! . . . Πολὺ παράξενο μοῦ ἐφάνη τοῦτο· πλὴν ὅταν τὸν συνελευθῇ τις καὶ ὠμίλησεν, ἐκείνη ἡ πρώτη λέξις τὴν ὁποῖαν ἤκουσα, ἡ λέξις *il faut* τὴν ὁποῖαν εἶπεν, ἦτο *χονδρὴ, χονδρὴ, τρεμουλιαστὴ*! . . .

Τὰ μάτια του εἶναι ἀεικίνητα καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐλησμονέσθαι ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὴν θέσιν του διὰ νὰ κρατῇ σημεῖωσεις ἐπὶ τῶν φυσιογνωμιῶν, τῶν κινήσεων, τῶν παπᾶδων κλ. ‘Επὶ μίαν στιγμὴν τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπ’ ἐμοῦ καὶ μ’ ἐκύτταζεν ἀπ’ ἐπάνω ἔως κάτω ὡς ἂν νὰ ἤθελε νὰ ἐνθυμηθῇ ἂν μετὰ εἰς κἀνὲν μέρος.

‘Η κηδεὶα ἐξεκίνησεν. ‘Οπισθεν τῆς νεκροφόρου ἀμάξης ὁ Ζολᾶ ἀσκεπὴς κρατούμενος ἀπὸ τὸν βραχίονα ἀπὸ ἑνα φίλον του, ἐπίσης ἀσκεπῇ. ‘Επεριπάτει ἀφελέστατα καὶ ὁ περισσώτερον λυπημένος ἀπὸ τοὺς δύο—καθὼς ἐφαίνετο τοῦλάχιστον—δὲν ἦτο βεβαίως ὁ Ζολᾶ.

Μετὰ τρεῖς ὥρας ὑπῆγα νὰ γευματίσω· ἡ σάλα τοῦ ξενοδοχείου *Negre—Coste* ἦτο ἐρημὸς καὶ μόνον εἰς μίαν γωνίαν ἔτρωγε κάποιος. . . . ἦτο ὁ Ζολᾶ, ὅστις ἐκπληρώσας καὶ τὸ τελευταῖον χρέος τοῦ ἔτρωγε στὰ γεμάτα. . . ‘Ο περίπατος μέχρι τοῦ νεκροταφείου μοῦ εἶχεν ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξιν· διατὶ νὰ μὴν ἀνοίγῃ καὶ τὴν τοῦ Ζολᾶ;

‘Εκάθησα ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον αὐτοῦ, προσποιούμενος ὅτι ἐπραξα τοῦτο κατὰ τύχην, μὴ συλλογισθεὶς ὁ βλάξ τὸ πρὸ τριῶν ὥρων βλέμμα του.

Μετὰ ἡτένισε καὶ πάλιν δύο στιγμὰς καὶ ἔπειτα:

—Je crois, Monsieur, que je vous ai vu ce matin chez moi; vous connaissiez peut-être ma feue mère?

—Non, Monsieur . . . au contraire! (τὰ εἶχα χάσει)

—Non?

—Non. Je suis venu chez-vous . . . pour . . . avoir le plaisir de connaître l’auteur de *Nana*! . . .

—Ah! . . . Et vous continuez vos observations encore . . . jusqu’au Restaurant! . . .

‘Επὶ τέλους ὀλίγον κατ’ ὀλίγον ἐσυνήθισα· ὠμίλησαμεν ἄρκετὰ μαζὺ καὶ φαντάσου, ἐγνώριζεν ὅτι εἰς Ἀθήνας μετεφράζετο ἡ *Nana* εἰς μίαν πολιτικοσατυρικὴν ἐφημερίδα ὁ *«Ραμππαγᾶς»*!

Μετὰ ἔχαίρετῃ καὶ ἐνεχώρησα μετ’ ὀλίγον· ἀνεχώρησα καὶ ἐγὼ εὐχαριστῶν ἐνδομύχως τὴν μακαρίτιδα μητέρα του διότι ἀπέθανε καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐγένινεν αἰτία νὰ γνωρίσω τὸν υἱὸν της.

Σόκιν.

ΠΑΝΣΕΣ.

Εἶν’ αἰσθημα βαθύτατον προχθὲς ἔλεγεν ἓνας Νᾶναι σ’ αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ἀναίσθητος κανέναν.

Kochtῆς.